

VERSLAG VAN DE REIS NAAR OEKRAINE IN JANUARI 2014

Tijdens de dienst van Sjabbat 4 januari ontvingen we een Zegen voor de reis en werd het lied "Heer raak mijn hart aan, maak mij bereid....Uw pijn te voelen om wie er lijdt, Uw tranen te huilen, bewogen te zijn; O, kom raak mijn hart aan, Heer, maak mij bereid.....We verlangden te gaan en te dienen..

We beseffen dat we dit niet doen voor onszelf maar voor Hem en de mensen die we gaan bezoeken.

Om 7 uur 's avonds vertrokken we met z'n vieren: Henk, Alie, onze jongste dochter Elisabeth en haar vriendin Janneke. Na een voorspoedige reis kwamen we rond twaalf uur zondagmiddag in Orguvany in Hongarije aan. De ontmoeting met pastor Charles en zijn zoon Donat was heel hartelijk. We werden uitgenodigd voor een maaltijd. Goede gesprekken

gehad. Daarna losten we de bus voor de helft en vervolgden onze reis naar de grens van Oekraïne. Rond zes uur waren we daar, de overgang duurde twee uur. We waren blij dat de controle meeviel. In Uzhgorod haalden we Mirosva en Vadiem op, om met elkaar naar Turia Bistra te rijden. Gobika was daar al. Het is altijd weer een heel blij weerzien met deze mensen, die echte vrienden geworden zijn. We hadden nog een fijne avond met elkaar.

Maandag was moeder Maria en haar dochters de hele dag druk met koken voor de kerst die in Oekraïne op 6 en 7 januari gevierd wordt. 's Avonds hadden we met elkaar een maaltijd waarin zowel zij als wij zongen. Gobika is ondanks de gezelligheid de hele dag in een mineurstemming omdat ze niet thuis is en niet naar school kan....

De volgende morgen zijn we met hen meegegaan naar een dienst in de Baptistengemeente in het dorp. Heel bijzonder was dat er nog drie Nederlanders in de dienst waren. Een Oekraïense vrouw die goed Nederlands sprak vertaalde de preek. Wij mochten ook nog voorin zingen en kozen de Lofzang van Maria. Na afloop spraken we met de Hollanders. Hun organisatie werkt onder de zigeuners. De kinderen kregen de gebruikelijke zak snoep. Thuis gekomen werd er uitgebreid gegeten en gezongen, er kwamen ook veel familieleden op bezoek.

Om vier uur namen we afscheid en vertrokken we naar Uzhgorod, naar ons logeeradres bij de familie Galin. Na de maaltijd maakten we de pakketten van de produkten die we bij ons hadden.

Woensdagmorgen waren we bijtijds bij Chesed om eerst met Juditha en Olga de planning te bespreken. We besloten eerst naar Stefan en Doesja Rot te gaan. Hun zoon en kleinzoon waren er ook. Stefan wordt twee keer per dag door zijn zoon in de rolstoel gezet, het is goed voor hem om een beetje te bewegen. Hij lag nu op bed en was

enigszins moe. Hij verlangt naar bezoek en om geestelijk bemoedigd te worden.

Juditha las uit Psalm 25 vers 1, 4-6 en 20-22 voor uit de Russische Bijbel. We zongen het Shma Israel en Sta op, o kinderen van Israel. Henk bad voor Stefan en Doesja. Stefan zei: Ik ervaar dat God ons helpt. Na de thee moesten we alweer afscheid nemen van deze bijzondere mensen.

Ons tweede bezoek was bij Renate Godas, een meisje van 20 jaar die samen met haar moeder woont. Ongeveer 7 jaar geleden waren we op bezoek bij haar Oma en zij vroeg ons dringend om voor Renate te zorgen, temeer omdat Renate's moeder niet zo capabel is. Er werd een sponsor gevonden. Oma is inmiddels al enkele jaren overleden. We ontmoetten Renate's moeder en zij vertelde dat zij al met

pensioen is. In Oekraïne krijgen mensen al vanaf hun 60^e een uitkering. Ze krijgt slechts 60 euro per maand. Ze werkt nog om bij te verdienen. Renate kwam al snel thuis...buiten adem....omdat ze hard gelopen had. Ze vertelde over haar opleiding voor verpleegkundige. Ze is bezig met haar baccelor....Waarschijnlijk is haar opleiding op HBO niveau. Ze zag er goed uit. We lazen uit Job 22: 21,22. "Gewen u toch aan Hem en heb vrede; daardoor zal u het goede overkomen. Ontvang toch het onderricht uit Zijn mond, en leg Zijn woorden in je hart". Ook bij haar zongen en baden we. We hadden een zak met speciaal voor haar gesorteerde kleding, een pakket, een leuke agenda, schriften enz. Na een goed gesprek, maakten we een fotootje en namen we afscheid.

Isabella en de kinderen Christina en Nicolette zaten al te wachten.

De meisjes waren een beetje nieuwsgierig wat we bij ons hadden.....nu, daar begonnen we maar mee...2 leuke poppen, schriftjes, kleurpotloden, haarspeldjes en andere leuke dingetjes voor in hun haar, een mooi flanel dekbed overtrek met Donald Duck er op. Natuurlijk hadden we ook voor hen een pakket met lekkers en een zak met voor hen uitgezochte kleding. Na de brand van enkele maanden geleden is er hard gewerkt om het kamertje weer bewoonbaar te maken. Isabella had de muren mooi roze gesausd, Na de verbouwing van de douche is het kamertje nóg kleiner geworden. Ongelofelijk dat 4 mensen in zó 'n kleine ruimte kunnen leven en slapen. De douche is mooi geworden. Isabella's man was werken die dag, maar tobt nog steeds met een zwakke gezondheid. We lazen bij hen uit Psalm 37 : 3 t/m 6. We zongen: "Jezus houd van alle kleine kinderen" De meisjes lieten ons hun lieve poesje zien waar ze vast veel mee spelen. Bij de bus gaven we Isabella nog een kinderbijbel met platen en het boekje "Andrea", dat we bij Friedenstimme gekocht hadden.

Ons volgende bezoek was bij Maja Medvedeva. Een bijzonder hartelijke vrouw....We werden bijna fijn geknepen bij de omhelzing....We kregen koffie, thee en zelfgebakken gevulde pannenkoekjes. Ze vertelde veel over haar leven... dat ze in Tjernika geboren was en daar had gewoond tot het jaar 2000. Haar dochter studeerde in Moskou en kreeg

werk in Uzhgorod. We vroegen haar of het niet moeilijk was om naar een heel andere stad en streek te verhuizen...."Nee, met mijn karakter is dat niet moeilijk....ook hier heb ik weer veel vrienden gekregen". We begrijpen dit helemaal. Haar dochter woont nu in Zwitserland. Zij heeft Maja's flatje helemaal opgeknapt zodat moeder er heel netjes bijzit. Maja skyped iedere dag met haar via de laptop die ze van Roechama gekregen heeft. We lieten haar de foto zien van haar sponsor... ze moest lachen en zei: "ze lijkt op mij" , het was heel komisch. We gaven haar de tas met inhoud van haar sponsor. Ook bij haar lazen we uit Psalm 37. We zongen "Mchtig God, Sterke Rots"....Juditha vertaalde het lied. We gaven haar nog 2 boekjes: "Jezus, onze bestemming" en nog een boekje over groeien in geloof en natuurlijk de stroopwafels. Het afscheid was niet voor lang, want we hopen haar ook weer bij de Sjabbatsviering van stichting Zhyttya te ontmoeten.

Nu reden we naar de flat van Helena Wasserman en haar kleinzoon Iwan. Lena is nu 43 jaar en al 7 jaar oma. Haar oudste dochter die al jong aan de drugs was en zwanger raakte heeft haar zoontje snel na de geboorte aan haar moeder afgestaan en ging verder met haar leven op straat. Verleden jaar is deze dochter overleden op 23-jarige leeftijd. Helena wilde weer gaan werken zodra Iwan naar school zou gaan, maar een jaar geleden is haar moeder bij haar ingetrokken in de achterkamer. Ze heeft veel zorg nodig, waardoor ze ook nu niet kan werken. Om te verdienen maakt Helena mooie knuffels, gehaakte en gebreide. Ze maakt ze op bestelling, zodoende verdient ze op deze manier toch een leuk centje. Voor Iwan hadden we een mooie tractor, een Jacobs ladder en een keepwagen bij ons. Deze reed op batterijen en vanuit de tractor kan hij beide aanhangers bedienen. We zongen: "Jezus houdt van alle kleine kinderen...".Het geld van de sponsor wordt nog steeds gebruikt voor de verwarming. Ze heeft elektrische radiatoren. Ze denkt erover om over te gaan op gas, maar dat is een dure investering. Na het afscheid moesten we de trappen weer af vanaf de 7^e verdieping naar beneden. Vooral omhoog is voor ons best zwaar....we bemerken dat we meer aan onze conditie moeten doen. Tegelijkertijd hebben we heel veel respect voor de mensen hier die toch ook iedere dag, soms met zware tassen zover naar boven moeten.

Ons volgende bezoek was aan Zhennya Tsompel, een enigszins zwak begaafde jonge vrouw van 31 jaar. We bezoeken haar ieder jaar. Ze woont samen met haar vader en moeder in een nogal armoedige flat. Haar moeder is een heel lieve zorgzame vrouw. Ze werkt vijf dagen

per week op het stadsarchief . Moeder was dus helaas niet thuis. Vader was er wel, maar zat in de andere kamer. Hij is alcoholist, maar het gaat volgens Juditha iets beter. Ook hij is een grote zorg voor zijn vrouw. Zhennya heeft geen werk, maar ze is heel actief met borduren. De hele wand hangt vol met werkjes. We mochten er ook nu weer één uitzoeken. We vonden er één voor ons kleindochtertje. We gaven haar een pakket en zongen: "Read your Bible, pray every day.....", Ze vertelde dat ze iedere avond in haar Bijbeltje las. Ook kreeg ze het boekje "Andrea". Tijdens ons bezoek zaten we op bedden, die heel klein en heel slecht waren, we voelden het spiraal door het matras heen. Ook hier zouden 2 nieuwe bedden en goede matrassen op hun plaats zijn. Misschien kan de groep die in februari gaat hier in voorzien.

Het was al donker toen we weer op straat stonden. We wilden nog naar één gezin die in een dorpje net buiten Uzhgorod wonen: Minai. Daar woont de familie Tskats. Vader, moeder en 2 dochters, een tweeling van 18 jaar. Oudste dochter met peuter Maxime waren er ook. Moeder heeft het laatste

halfjaar 2 zware hartoperaties in Kiev moeten ondergaan waardoor ze een krediet van 6000 dollar hebben moeten nemen. De twee meisjes vallen vanwege hun leeftijd niet meer in het hulpprogramma van Chesed. Ze doen allebei de koksopleiding. Een van hen heeft een baantje in een pizzeria. Vader heeft werk op het nieuwe treinstation. Maar ze kunnen zonder hulp nooit het krediet aflossen. Er werd een dringend beroep op ons gedaan om voor dit gezin een sponsor te zoeken. We zongen bij hen en baden voor gezondheid voor de moeder en gaven het pakket. We maakten een paar foto's en namen afscheid van dit fijne gezin.

We brachten Juditha en Olga thuis en gingen naar Michail en Inna Galin, waar we een gezellige avond hadden. Alie schrijft alle belevenissen van de dag op in haar schrift.

De volgende dag, donderdag gingen we met Juditha naar Mukatchevo. Een uurtje rijden vanuit Uzhgorod. Het is altijd weer fijn om Ira en Galina van Chesed te ontmoeten. We dronken er koffie en maakten een planning.

Ons eerste bezoek was bij een zwaar demente vrouw met haar zoon. De moeder liep voortdurend rondjes door de kamer. Ondanks haar dementie is ze rustig als haar zoon bij haar is. De zoon is heel toegewijd. Hij heeft ook een

vrouw en dochters, maar hij slaapt iedere nacht bij zijn moeder. Ze is zelfs 's nachts aan het lopen. Ze heeft 24 uur per dag zorg nodig. Gelukkig helpt Chesed ook veel zodat de zoon ook steeds weer even naar huis kan. Er is dringend een wasmachine nodig. De grote zorgen die er steeds zijn, vooral ook voor de ouderen doen ons beseffen dat we in ons land zeer bevoorrecht zijn met de goede ouderenzorg in tehuizen.

Na dit eerste bezoek reden we naar de gaarkeuken waar we zouden eten. We bekeken eerst de synagoge die op datzelfde terrein staat. Vooral Elisabeth en Janneke vonden dit heel interessant.

Na de maaltijd reden we naar Natasja. Het is iedere keer weer moeilijk om aan te zien dat er aan haar verpauperde huisje niets gebeurt. Ze heeft gelukkig wel een nieuwe deur gekregen twee jaar geleden. Het is altijd schoon en netjes binnen. Ze vindt haar leven wel erg stil nu haar zus Tamara overleden is. Ze heeft 2 lieve poesjes. Chesed organiseert op vrijdag een vrouwenontmoeting. Ira vertelde dat er zeven vrouwen aan deelnemen, waaronder Natasja. We vonden het heel fijn om te horen dat ze op deze manier contact heeft met anderen. Juditha las uit Psalm 25, de verzen 1, 4-6 en 20-22. We zongen enkele liederen bij haar en baden voor Natasja. Ze kreeg een pakket en natuurlijk de kalender en een kaart met tekst.

Ons volgende bezoek was bij de 96-jarige Nechama Retblad die samen met haar dochter Rosa woont. Ze vroeg aan Alie: ben jij Ria? Nee, Alie....Ze begon te vertellen over haar leven in de oorlog. Rosa gaf ons compote te drinken, heel lekker. Nechama heeft nu een betere bril, voorheen had ze altijd een microscoop glas voor haar oog. We gaven haar 4 boekjes: "Jezus, onze bestemming, Groeien in geloof, Andrea, een kinderboekje en een verkorte versie van de Christenreis". Ze was er heel blij mee en zei dat

de boekjes die ze van Roechama krijgt altijd heel mooi zijn. We zongen ook bij haar Shma Israel en enkele andere liederen en Juditha las uit de Bijbel. Het was een heel fijn bezoek.

Ira had Faina Drutman gebeld dat we bij haar op bezoek wilden komen. Het was goed om te zien dat ze er goed uitzag. We brachten de groeten over van haar sponsors....die ze altijd opnoemt. Het is heerlijk warm in haar flatje, dankzij de hulp van de sponsors. We zongen ook bij haar en gaven haar een pakket. Het was een kort, maar goed bezoek.

We verlangen altijd weer om Ludmilla Goldberg te ontmoeten. Ze kent ons, nu we haar al enkele jaren bezoeken. Ze was vriendelijk en het gaat redelijk goed met haar. Alles wat ze in haar flatje heeft staan is heel oud en in slechte staat.

Verleden jaar wilden we haar graag een nieuw bed met matras geven, maar dat vond ze niet nodig..... Als je zou zien waar ze op slaapt..... Veel mensen in Oekraïne hebben "verborgen" talenten. Zo schrijft Ludmilla mooie gedichten. Ook zij moet rondkomen van een klein pensioentje...gelukkig is haar flatje haar eigendom. We zongen, lazen en gaven haar het pakket.

Het was 4 uur toen we weer buiten stonden en we besloten nog om naar een 92-jarige man te gaan, die voor de tweede keer getrouwd is met een tamelijk jongere vrouw: de familie Fider. Wat een hartelijke ontmoeting. De oude man ging tegenover ons zitten en begon te vertellen over het leven in Mukatchevo voor tijdens en na de oorlog. Het was heel interessant om naar

hem te luisteren. Hij is de enige nog overgebleven Jood, die nog in Mukatchevo geboren is. Hij zat echt op zijn "praatstoel". Hij vroeg wat voor mensen we waren...we antwoordden dat we christenen uit Nederland waren. Toen zei hij: "dan geloven jullie dat de Messias al gekomen is en wij geloven dat hij nog zal komen....." Het was een bijzonder bezoek. Toen we Shma Israel gingen zingen liep hij heel snel naar de gang en kwam met zijn pet terug die hij opzette en luisterde heel eerbiedig.....om over na te denken. . Wel is het heel bemoedigend te zien dat er veel openheid is.. Hij wilde met de twee jonge meiden op de foto...heel humoristisch....Daarna namen we afscheid van deze heel hartelijke mensen.

We brachten Ira in de buurt van haar flat en reden de weg terug naar Uzhgorod. Het was pas half zeven en we besloten om nog een bezoekje te doen. Juditha belde naar Maria Mirluz. Ze is een Tsernobil weduwe, die met haar zoon Arthur (22) woont. Het kwam uit. Het was alweer 1 ½ jaar gellen dat we bij haar geweest waren. Het was een goed weerzien. Maria heeft een lamme arm, maar ondanks dat kon ze nog altijd mooi handwerken. Ze vertelde dat het steeds moeilijker gaat....wat heel jammer is voor haar. Wij vragen ons af: "wat zou zo'n vrouw de hele dag doen in haar flatje...." Heel veel mensen hebben te weinig om handen en dat is erg deprimerend. Ze is maar amper zestig. Dat ze jaar in jaar uit in deze omstandigheden moeten leven, zonder depressief te worden dat is gewoon een wonder .De omgeving is heel grauw, mistroostig en totaal verpauperd....We namen afscheid van Maria en reden naar het appartementje van Juditha. We zouden bij haar de avond doorbrengen. Juditha maakte een maaltijd klaar en we konden toch om 8 uur aan tafel. Het eten smaakte heerlijk. In plaats van aardappelen had ze "kretsjka" een soort gekookte graankorrel, heel gezond en lekker. Het is goedkoop en wordt veel gegeten in Oekraïne. Om negen uur kwam Dima, de zoon van Michail en Ina, de meiden halen om met hen een poosje de stad te bekijken en wat te drinken. Wij hadden het op ons hart om met Juditha over Jesjoea te praten. Ze maakte koffie en tijdens het drinken begon ze zelf al over het geloof. We merkten dat ze naar dit moment had uitgekeken om erover te kunnen praten..... Ze gaf haar getuigenis dat ze ook echt geloofde dat het bloed van Jesjoea reinigt van alle zonden, dat ze leeft met God, maar dat ze het alleen voor zichzelf houdt. Ze kan het helaas nog niet delen met meer mensen van Chesed. Het maakte ons heel blij. Aan het eind van de avond baden we nog samen en gingen naar "huis".

Vrijdagmorgen gingen we als eerste op bezoek bij Valentina. Ze heeft de laatste jaren veel meegemaakt. Eerst haar man plotseling verloren. Toen kreeg Valerie, haar zoon, die bij haar woonde, keelkanker. Hij is veel geopereerd, heeft chemotherapie ondergaan en is verleden jaar in maart toch overleden. Ondanks dit verdriet pakt ze de draad weer goed op. Ze is heel positief. Ze is 76 jaar en werkt toch nog iedere week. Ze vertelde dat ze een heel moeilijke bazin heeft, veel mensen werken er heel kort. Van het sponsorgeld spaart ze voor een grafsteen. We zongen 2 liederen en Juditha las uit Psalm 25. Na het gebed van Henk namen we afscheid van deze moedige vrouw.

Toen we terug liepen naar Chesed kwamen we door de Rinok, een overdekte markt. Janneke is slager en wilde graag een Oekraïense slagerij zien. We spraken met een vriendelijke slager en maakten enkele foto's. een groot verschil met onze luxe slagerijen.

Terug bij Chesed ging Valentina, de arts van Chesed met ons mee naar het ziekenhuis om daar een zieke vrouw te bezoeken. Daar aangekomen liep Valentina de gang in om Irina te halen. We moesten in een halletje wachten. Irina (52) woont met haar moeder in Mukatchevo. Ze hebben allebei kanker. Moeder lag ook in het ziekenhuis, maar was juist gisteravond naar huis gegaan. Irina was er voor onderzoek voor de nodige Chemokuur. Ze moet

waarschijnlijk 28 dagen kuren ontvangen. Het was een ietwat verdrietige vrouw, die we ontmoeten.

We spraken slechts 5 minuten met haar en baden voor haar. Er wordt ook voor deze 2 vrouwen een sponsor gevraagd i.v.m de hoge ziekte kosten.

We brachten de dokter weer bij Chesed en Olga ging ook weer mee. Op weg naar Gustav en Roza. Deze oudere mensen zijn allebei ziek. Gustav heeft Parkinson en Roza kanker. Toen we vroegen hoe het ging antwoordden ze: "ploche" (slecht). Kinderen hebben ze niet. Ook zei ontvangen hulp van Chesed. We hadden een goed gesprek.

Gustav vertelde dat hij altijd taxichauffeur geweest was. Elisabeth had kleding meegekregen en dat paste Roza goed. We zongen Shma Israel en enkele andere liederen. Henk bad voor hen. Ook hen gaven we een kalender, een pakket en een kaart.

Daarna gingen we op bezoek bij Herman en Dozalia. Herman zat in de rolstoel in de keuken...al gauw had de hulp van Chesed hem in zijn bed gelegd, zodat we naar hem toe konden. De hulp is een heel sterke, hartelijke vrouw waar ook Dozalia veel steun van ervaart. De ontmoeting met Herman was heel fijn. Het leek wel of hij zichzelf overgegeven heeft. Zo in de rust...We lazen ook bij hen uit Psalm

25., zongen, baden en gaven hen de brochure: "wat is het meest belangrijk", een pakket en een mooie tekst. Ze waren nog steeds heel dankbaar voor het bed. Het was heel fijn om bij hen te zijn.

Daarna hebben we Juditha en Olga bij Chesed gebracht, laadden de bus voor een groot deel uit, namen afscheid en wij haastten ons naar Zhyttia. Elisabeth en Janneke gingen met Michail Galin mee naar huis. "Slager Janneke zou Ina helpen met het klein maken van een halve éénjarige koe, die zij gekocht hadden.

De ontvangst is zoals altijd heel bijzonder. Iedereen weer te zien is fijn. De broer van Nadia, Vanya deed de parasja en de man van Oksana de preek. Ook wij mochten even naar voren om de groeten over te brengen van onze gemeente en alle bekenden. We vertelden van onze bezoeken, maar ook van Hans' ziekte. Tijdens het gebed werd er voor hem gebeden. Na de dienst was er nog tijd voor ontmoeting. Toen bijna iedereen naar huis was hebben we de overige spullen uit de bus bij hen gelost en maakten nog een planning voor de zaterdag. Om 8 uur reden we weer naar huis.

Ina Galin had een echte Sjabbats maaltijd bereid. We hadden een goed samenzijn.

Zaterdag waren we om 10 uur bij Zhyttia. Moeder Nadia, dochter Nadia en haar dochtertje Sulamit reden met ons naar Helena Gendler en haar dochter Eva Ivanovka. Helena is kort geleden 91 jaar geworden. Helena vertelde over haar leven en ook Eva deed dit. Het was een fijne ontmoeting. Na het zingen en lezen moesten we weer verder. Oma Nadia en Sulamit gingen lopend weg en Miron, de man van Nadia ging verder met ons mee om te vertalen.

Ons volgende bezoekje was bij Tsilia Rozenbloem en haar zus Maya Bloemberg. Wat een hartelijke oude vrouwtjes zijn dit. We werden onthaald met lekkers. Maya vertelde over de oorlog, ze woonden toen in Minsk, de hoofdstad van Wit-Rusland, hoe hun vader in het Russische leger moest dienen. Dat hun moeder met haar kleine kinderen, zelfs één op haar arm, vijftig kilometer heeft gelopen naar een treinstation. Ze hebben de oorlog overleefd door naar het verre oosten te vluchten. Pas na de oorlog werden ze weer verenigd met hun man en vader. We moesten ook hier weer afscheid nemen om op tijd bij ons volgende bezoekje te zijn.

We bezochten ook Lila, ze was haar appartementje aan het opknappen....ze verontschuldigde zich voor de rommel....Ze vertelde dat haar dochter en schoonzoon na tien jaar huwelijk een tweeling heeft gekregen. Ze liet trots de foto's zien van de 2 meisjes die nu al twee jaar zijn. Ze vertelde dat ze in de zomer een "Datsja" heeft. Een stuk tuin met een huisje erop buiten de stad. Ze houdt van werken op de tuin en inmaken van vruchten. Dit wordt in Oekraïne alom gedaan. Miron las bij haar uit Psalm 37: 3 en 4, zongen en gaven haar een pakket. Ze liep met ons mee naar de bus. Daar namen we afscheid van deze lieve vrouw.

We bezochten hierna Alla Swarts in de kapsalon waar zij werkt. Een heel blijmoedige bescheiden vrouw. Haar kinderen wonen in Israel, ouders heeft ze niet meer. Ze is veel alleen. Ze heeft door haar werk als kapster gelukkig contact met mensen. Ze houdt van haar werk. Het was een kort bezoekje, maar wel heel fijn.

Miron verliet ons omdat hij naar zijn werk moest. Wij waren uitgenodigd bij Elvira Vagan, een alleen wonende vrouw. Moeder

Nadia en kleindochter Sulamit kwamen er ook weer bij. Elvira had uitgebreid gekookt. Jammer dat ze door ons te bedienen zelf niet zo veel tijd had om er rustig bij te zitten. Na de maaltijd zongen we veel Hebreeuwse liederen met elkaar...en wij enkele Nederlandse. ..was heel fijn. Na 1 ½ uur was het tijd om afscheid te nemen. Ook zij kreeg een pakket. Nadia en Sulamit gingen lopend naar huis en wij brachten Oma Nadia bij het kantoor van Zhyttia, zodat ze verder lopend naar huis ging.

Wij reden weer naar Michail en Ina waar we ook weer moesten eten.... daarna pakten we onze bagage in en namen afscheid van deze gastvrije mensen. Tot Ziens!!

We zouden nog naar Mirosva en Vadiem gaan omdat ze beloofd hadden, eten voor onderweg klaar te maken. We zagen hoe blij Gobika was dat ze weer in Uzhgorod in hun eigen flat was. Ze had alweer zin om maandag naar school te gaan. Om zes uur reden we richting de grens, waar we om kwart voor zeven arriveerden. De Oekraïense kant duurde wel 1 ½ uur en de Hongaarse ditmaal maar een half uur. Om negen uur begon de lange reis naar huis. Rond middernacht reden we door de prachtige oude stad van Boedapest, een mooie onderbreking van de saaie snelweg. Na een voorspoedige reis waren we 's middags om 3 uur in Schoonhoven om Janneke thuis te brengen. Zelf waren we half vier weer thuis. Het was een geweldige week met veel indrukken. Hartelijk bedankt voor al jullie gebeden en meeleven.

Geloofd zij God met diepst ontzag, Hij overlaadt ons dag bij dag, met Zijne gunstbewijzen....

